

veielse, at de Principer, der lægges til Grund, saavidt muligt kunne nærme sig de samme Principer, der kunne lægges og tildeels maaskee allerede ere lagte til Grund for den slesvigiske Criminal-Lovgivning. Om der forøvrigt skulde indtræde nogen Forhindring for Commissionen i at fremme sine Arbejder meget hurtigt, det er vistnok en Ting, som man ikke for Diebliffet med nogen Sikkerhed kan forudsæe. Det er ganske afgjort, at en grundvæsentlig Forandring i Criminallovgivningen vil være af yderste Vigtighed med Hensyn til Indførelsen af den nye Tilstand for Retspleien, og at disse 2 Sager altsaa staae i en nær Forbindelse med hinanden; hvorvidt den ene skulde være aldeles afhængig af den andens Fremme, det er en Ting, hvorved man, dersom man vilde give noget bestemt Svar derpaa, uidentvilt vilde forhaste Sagen, og dersom drifter jeg mig for Tiden heller ikke til at give noget bestemt Svar.

Monrad: Ja, da den høitærede Justitsminister ikke er kommen til Klarhed med Hensyn til disse Punkter (Ratter), saa kan man naturligtvis ikke forlange, at han derom skal ytre sig; kun maa jeg udtale, at, naar den høitagede Justitsminister henvisste til det, som blev udtalt af den foregaaende Regjering i 1840, at det var muligt, at faae ialtsald i Principerne en fælles Straffelovgivning for Kongeriget og Hertugdømmerne — at den maa blive fælles for Danmark og Slesvig er vist et Ønske, som den ærede Justitsminister har ligesaavel som hele Folket, — saa synes det mig klart, at, naar der var Tale om, at den kunde blive fælles for Holsteen med, saa maatte den ogsaa kunne blive det for Danmark og Slesvig. Endnu maa jeg tilføie, at det havde været mig kjær at see, at den høitagede Justitsminister i Gjerningen mere havde imødetkommet sit eget Ønske, ved nemlig i denne Committee at indskyde et Medlem, der havde Kjendskab til den slesvigiske Ret; det var den Wei, den forrige Regjering gif, idet den nemlig paalagde den danske Generalprocureur at træde i Forbindelse med den Commission, der blev nedsat specielt for Hertugdømmerne. Det synes derfor at have været meget naturligt, at Justitsministeren, idet han tillige derved let kunde have tilfredsstillet sit

egent Ønske, ikke havde ladet alt Kjendskab til den slesvigiske Ret og de slesvigiske Forhold være urepræsenteret i denne Commission, thi det er dog altid vanskeligere for Commissionen at tage Hensyn til Slesvig, naar der slet ingen Elementer er i den, hvorved selve denne slesvigiske Sagkundskab er repræsenteret. En særegen Vanskelighed kunde man maaskee hente fra — jeg havde nær kaldt det den slesvigiske Eneminiister og det særegne Forhold, at en saavel for Rigsdagen som for Ministeriet uansvarlig Mand bestyrer de slesvigiske Anliggender; men man seer jo dog virkelig af Erfaringen, at Samarbejde med ham meget godt kan finde Sted i andre Forhold, og jeg tvivler derfor heller ikke om, at der ikke fra hans Side vilde være mødt nogen Modstand.

Marckmann: Den ærede Forespørger synes at have bebrejdet Regjeringen, at den ikke har gjort nok. Jeg troer imidlertid, at dersom alle de Sager, han nævnte, skulde have været for i denne Session, saa vilde vi uidentvilt være kommet til at sidde her næste Aar med, om ikke, som Cultusministeren sagde, være blevne permanente. Men ligesom Forespørgeren meente, at Regjeringen har gjort for lidt, er jeg snarere tilbøielig til at troe, at den har gjort for meget. (Hysken.) I det Mindste bleve vi forrige Session saa mange Lovudkast forelagte, at vi nær aldrig vare blevne færdige (Ja!), og jeg har meget befrygtet, at det samme skulde blive Tilfældet nu. (Nei!) Og jeg indskrænker mig ei alene til det Ønske, at Forsamlingen ikke blev permanent, men jeg ønsker meget, at Forsamlingens Varighed ikke skulde udstrække sig for langt udenfor den i Grundloven omtalte Tid. Det var min Afgt, at søge en særegen Leilighed til at udtale dette; men da det hører hen til hvad her er sagt, skal jeg, for at spare Tid, her udtale det. — Jeg mener, at det er skadeligt, at Rigsdagen varer for længe. Jeg skal ikke her videre omtale, hvor trætende og udmattende for lange Møder ere saavel for Regjeringen, som for Forsamlingens Medlemmer. Erfaringen har noksom lært os det. — Men jeg vil henlede Opmærksomheden paa en Omstændighed, som er langt vigtigere. Vi have alt havt eet Exempel paa, at et Medlem er udtraadt, fordi